

מ"ת 9667/03/18 - מדינת ישראל נגד גיא גרינשטיין, אלברט ירמיה

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 9667-03-18 מדינת ישראל נ' גרינשטיין (עצור בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: 495919/2017

בפני כבוד השופטת פנינה לוקיץ
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיבים

1. גיא גרינשטיין (עצור בפיקוח)
2. אלברט ירמיה (עצור בפיקוח)

החלטה בעניינו של המשיב 2

בפני בקשת המשיב 2 (להלן: "ירמיה") להעבירו למעצר בית (חלף מעצר באיזוק אלקטרוני) תוך מתן אפשרות לצאת לעבודה ב++++ שברחוב ++++ בת++++, תחת פיקוח צמוד של מר י"ז הבעלים של ה+++++.

יוזכר כי מדובר במי שנמצא מאז 0/18 במעצר באיזוק אלקטרוני (תחילה בדירה ב++++ ולאחר מכן בדירה ב++++) זאת מאז שנעתרתי לבקשתו לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים (החלטה מיום 11.3.18).

יש לחזור ולהזכיר גם שירמיה נעצר, יחד עם שותפו המשיב 1, בגין עבירות של סחר בסמים, כאשר בכתב האישום מיוחס לו ביצוע של שתי עסקאות בחודש 11/17 בהן הוא, יחד עם שותפו, מכרו לסוכן משטרה סם מסוג חשיש במשקל של יותר מקילוגרם בכל אחת מהעסקאות, כנגד תמורה בסך של כ-23,000 ₪ בכל אחד מהמקרים.

הבקשה להקל מתנאי המעצר כך שישוחרר למעצר בית ויתאפשר לו גם לצאת לעבוד הוגשה, בין היתר, על רקע העובדה כי בנתיים נולד לירמיה, במז"ט, בן, ובת זוגו אינה עובדת, ולפיכך הוא מבקש לפרנס את המשפחה בעודו מנהל את ההליך המשפטי.

שירות המבחן בתסקירו שהוגש בעניין, לאחר שנבחנה הבקשה וכן רואיין המפקח המוצע, בא בהמלצה להיעתר לבקשה וזאת על בסיס התרשמותו כי ירמיה, במסגרת הטיפול שהוא עובר במסגרת צו הפיקוח, עבר שינוי שכתוצאה ממנו חלה ירידה ברמת מסוכנותו (שבעבר הוערכה כמסוכנות גבוהה להישנות המעשים המיוחסים לו). שירות המבחן, כמו גם בית המשפט, התרשם לטובה מהמפקח המוצע אשר על אף העדר קרבה ממשית לירמיה, הסכים לפקח עליו במקום העבודה ולערוב לו, וכן הבין חובתו לדווח על כל הפרה של התנאים שיוצבו.

ב"כ ירמיה הדגיש בטיעונו כי לאור המלצת שירות המבחן, ולאור הירידה ברמת המסוכנות, יש לאפשר לו לצאת לעבוד,

ולצורך זה גם להוציאו ממסגרת של מעצר באיזוק אלקטרוני, על מנת שיוכל לפרנס את משפחתו. כמו כן הודגשה העובדה כי בקשה דומה של שותפו לכתב האישום, המשיב 1, נענתה לא מזמן, לאחר קבלת תסקיר חיובי בעניינו, וזאת לאחר שהמבקשת לא התנגדה לכך. לטעמו אין כל אבחנה בין המשיבים אשר מצדיקה את דחיית בקשתו של ירמיה, וגם אין כל הצדקה לסטות מהלצת שירות המבחן.

מנגד, המבקשת טענה כי קיימת הצדקה לאבחנה בין השניים, ואף הצדקה לסטות מהמלצת שירות המבחן, שכן במקרה כאן מדובר במי שלחובתו עבר ברור בתחום הסמים, עבר קרוב מאוד (אשר בגינו קיים גם מאסר על תנאי למשך 8 חודשים חב-הפעלה), כפי שהודגש בהחלטותי הקודמות, וזו גם היתה הסיבה שמלכתחילה ירמיה נעצר עד תום ההליכים, ורק לאחר מכן, בעקבות החלטות שניתנו ביחס לכל העצורים באותה הפרשה, וקבלת תסקיר ממליץ, נעתר בית המשפט לבקשתו והשווה את תנאיו לעצורים האחרים, בכך שהורה על מעצרו באיזוק אלקטרוני.

עם זאת סבורה המבקשת כי לנוכח נימוקי ההחלטות בעניינו של ירמיה, ובעיקר לנוכח החלטת בית המשפט כי יש לשמור על הרחקה פיזית מסוימת של ירמיה מ"סביבתו הטבעית" באזור הקריות, אין להיעתר לבקשתו, חרף המלצת שירות המבחן, שכן משמעה כי ברוב שעות היום ישהה באיזור הקריות, ובאופן ספציפי אזור +++ (בו בוצעו העבירות מושא האישום), דבר שיאפשר לו ליצור מחדש קשר ומגע עם גורמים עברייניים, ובכך להעלות מחדש את המסוכנות כי יחזור לביצוע עבירות דומות.

לאחר שקילת מלוא טיעוני הצדדים, וחרף קיומה של המלצת שירות המבחן, אני סבורה כי מדובר במקרה בו יש לסטות מההמלצה, שכן לטעמי אין היא לוקחת בחשבון, באופן מספק, את הנתונים שהביאו להחלטה בדבר המעצר באיזוק אלקטרוני של ירמיה, תוך סטיה מההלכה הפסוקה הנוגעת למעצר של מי שמואשם בסחר בסמים.

כפי שציינתי בהחלטותי הקודמות, עודני סבורה כי החלטת ההלכה הפסוקה על עניינו של ירמיה צריכה היתה להביא לכך שיהא עצור מאחורי סורג ובריח עד לסיום ההליך בעניינו. העברתו למעצר באיזוק אלקטרוני נעשתה, מבחינה מסוימת מבחינתי, "לפנים משורת הדין", ועל מנת שלא ליצור אפליה בינו לבין עצורים נוספים בפרשה, ובעיקר שותפו לכתב האישום.

אולם, כפי שהדגשתי בהחלטותי בעניינו, קיים בסיס לאבחנה בינו לבין שותפו, בעיקר לנוכח העובדה כי מדובר במי שהורשע שנה לפני העבירות מושא כתב האישום בעבירות של סחר בסמים, וסיים לרצות עונש מאסר רק 7 חודשים לפני ביצוע העסקאות מושא ההליך כאן. על אף התרשמות שירות המבחן מרצונו של ירמיה לשנות את אורח חייו שהתאפיין עד היום באורח חיים עברייני מובהק, ולקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק, אינני סבורה כי המועד להעמיד רצון זה למבחן של יציאה לעבודה הגיע, ובמיוחד לא במקום העבודה המוצע. בניגוד לטענות הסניגור אינני סבורה כי עמידה בתנאי צו הפיקוח במשך 6 חודשים והבעת רצון לשינוי בחייו, די בה כדי להצדיק את שחרורו ממעצר, ולו מעצר באיזוק אלקטרוני, תוך מתן אפשרות לצאת לעבודה ב++++.

לכשעצמי, ובניגוד להערכת שירות המבחן שאינני באה להמעיט ממקצועיותו, אני סבורה כי לו אכן היה לירמיה רצון כן למצוא מקום עבודה לצורך תחילת הליך השתלבותו בחיים יצרניים ומפרנסים כחוק, יכול היה למצוא מקום כזה באזור +++ או דרומה יותר, ואין כל הסבר לכך שמקום העבודה המוצע נמצא דווקא ב++++. המדובר במקום עבודה

שירמיה לא עבד בו בעבר, מדובר בבעל עסק שהוא המפקח המוצע, שאינו מכיר את ירמיה אלא דרך מכר משותף, ולא מצאתי כל הסבר מדוע מקום עבודה מוצע צריך להיות ב++++, שהוא האזור שממנו קבעתי כי יש להרחיק את ירמיה.

אני מוצאת כי הבקשה כפי שהוגשה, היא חלק ממהלך "זוחל" שמטרתו להחזיר את ירמיה לסביבתו הטבעית, תוך הסרת חסמים, בדמות איזוק אלקטרוני, שיש בהם להבטיח הרחקתו מאותה סביבה טבעית, ואינני מוצאת לנכון לאפשר זאת. אני סבורה כי שירות המבחן בהמלצתו לא שקל כלל את השיקולים שבית המשפט שקל בדבר הרחקת ירמיה מסביבתו הטבעית, ואין בתסקירו התייחסות כלשהי למרכיב זה בהחלטה להעבירו למעצר באיזוק אלקטרוני.

אמנם נכון כי גם שותפו למעשים אשר היה מצוי באיזוק אלקטרוני בעכו והוסכם כי יועבר למעצר בית ויצא לעבוד בסופרמרקט בקרית ים, ובכך למעשה הוחזר קרוב יותר ל"סביבתו הטבעית", אולם דווקא בכך יש נסיבה המצדיקה שלא להיעתר לבקשה שבאה בפני, שכן משמעה למעשה החזרת השותפים למעשים בחזרה לסביבתם הטבעית, וספק בעיני אם מפקח יחיד במקום עבודה, על אף ההתרשמות החיובית ממנו, יכול לאיין בצורה מספקת הישנות של התנהגויות פורצות גבולות ומפרות חוק, בדמות סחר בסמים.

אינני מתעלמת בהחלטתי זו מהשיקול של אפלייה בין המשיבים, אולם אני סבורה כי נסיבותיו של המשיב כאן מצדיקות אבחנה זו, וחרף היותו אב לתינוק ויצירת הרושם במהלך צו הפיקוח כי יש לו רצון לשנות את אורח חייו, אין מקום, בעת הזו להיעתר לבקשה. כמובן, שבאם תובא הצעה למקום עבודה מרוחק יותר (++++ ודרומה), עם פיקוח הדוק, יהא מקום לשוב ולשקול אותה לגופה.

משכך, חרף המלצת שירות המבחן וחרף התרשמותי לטובה מהמפקח המוצע, וכוונותיו הטובות, אינני רואה בעת הזו להיעתר לבקשה, כפי שהוגשה.

אני נעתרת לבקשת שירות המבחן ומטילה על המשיב 2 צו פיקוח למשך שישה חודשים נוספים מהיום.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א טבת תשע"ט, 29 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.